

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/139/2014
Identifikačné číslo spisu:	5014200491
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5014200491.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: CAMURRI, s.r.o., so sídlom Divina 178, 013 31 Divina, IČO: 44 399 057, právne zastúpený: Advokátska kancelária Geško, Hulín a partneri, s.r.o., so sídlom Velehradská č. 33, 821 08 Bratislava, IČO: 35 922 907, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 5. februára 2014 č. 1100308/I/68735/2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 24. septembra 2014 č. k. 21S/75/2014-76, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 24. septembra 2014 č. k. 21S/75/2014-76 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom zo dňa 24. septembra 2014 č. k. 21S/75/2014-76 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu zo dňa 5. februára 2014 č. 1100308/I/68735/2014, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného a postup mu predchádzajúci bol v súlade so zákonom, a preto žalobné dôvody žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia posudzoval v intenciách ustanovení § 2 písm. i/

zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov účinnom do 31.12.2009 (ďalej len zákon č. 595/2003 Z.z. alebo zákon o dani z príjmov) v spojení s § 17 ods. 2 a s § 21 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne v intenciách § 24 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 563/2009 Z.z. alebo daňový poriadok), ktorú právnu úpravu citoval, postupom podľa právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie súdu o žalobách podaných proti rozhodnutiam správnych orgánov.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil: Prvostupňovým rozhodnutím správca dane - Daňový úrad Žilina č. 9501402/5/4825598/2013/Šimk z 28.10.2013 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. žalobcovi vyrubil rozdiel dane z príjmov za zdaňovacie obdobie roka 2009 v sume 352 823,79,- Eur. Žalobca vykázal v daňovom priznaní výsledok hospodárenia pred zdanením alebo rozdiel medzi príjmami a výdavkami alebo upravený výsledok hospodárenia a základ dane vo výške špecifikovanej v tabuľke odôvodnenia rozhodnutia. Overením predložených dokladov daňovým subjektom boli zistené skutočnosti s vplyvom na vykázaný základ dane z príjmov právnickej osoby v zmysle zákona č. 595/2003 Z.z. a po vykonanej kontrole sa upravil základ dane z príjmov právnickej osoby v súlade s § 17 zákona o uvedené skutočnosti: výdavky, ktoré nie sú daňovými výdavkami podľa § 21 alebo ktoré boli vynaložené v rozpore s § 19 - špecifikované faktúry od dodávateľa JRV-Group, s.r.o., Rosinská cesta č. 4. Žalobca nepreukázal pôvod tovaru, nevedel presne špecifikovať, aký tovar bol predmetom fakturácií, ktorý nakupoval od Kórejca, resp. od spoločnosti JRV-Group, s.r.o., Žilina. Spoločnosť nevedla skladovú evidenciu, v jej účtovníctve sa nenachádzali doklady súvisiace s prepravou tovaru. Nedisponovala žiadnym dôkazom o existencii tovaru okrem dodávateľských faktúr a VPD uvedených v súpise kontrolovaných dokladov žiadne iné dôkazy, ktorými by preukázala uskutočnenie obchodného vzťahu so spoločnosťou JRV-Group, s.r.o. Ďalej bolo zistené, že na základe Zmluvy o prevode obchodného podielu bol predaný obchodný podiel spoločnosti JRV-Group Pallas Trade and Investments Ltd, Seychely a do funkcie konateľa bol menovaný Heung-Sik Hwang, bytom Kórejská republika. Návrh na zápis bo odmietnutý z dôvodu, že nebol podaný oprávnenou osobou a dňa 14.9.2012 bola spoločnosť ex offio vymazaná z obchodného registra. Správca ďalej zistil, že v registri obyvateľov Kórejskej republiky sa osoba Heung-Sik Hwang, bytom Kórejská republika nenachádza. Nenachádza sa ani v evidencii cudzincov s povoleným pobytom na území SR. Vzhľadom k tomu, že do základu dane boli zahrnuté výdavky, ktorých vynaloženie na dosiahnutie udržania a zabezpečenie zdaniteľných príjmov nebolo dostatočne preukázané, daňový subjekt porušil § 14 ods. 1 v nadväznosti na § 2 písm. i) a písm. j), § 21 zákona o dani z príjmov, v dôsledku čoho sa v zmysle § 17 ods. 2 písm. a) pri zisťovaní základu dane základ dane zvýšil o sumu 1.856.967,30 Eur.

Proti predmetnému rozhodnutiu bolo podané odvolanie, v ktorom žalobca namietal, že zákon nevyžaduje, aby sídlo zapísané v obchodnom registri bolo aj skutočným sídlom právnickej osoby, t.j. nevyžaduje sa zhodnosť zapísaného a skutočného sídla. Taktiež v odvolaní namietal, že nebol vypočutý, resp. že správca dane má možnosť vypočítať ako svedka p. L., ktorý bol odberateľom daného tovaru. Taktiež navrhol vypočítať svedka Martina Schultza, konateľa spoločnosti HS TRADE HUNGARY Kft. Mal za to, že jednoznačne preukázal, že došlo k uskutočneniu obchodu medzi daňovým subjektom a spoločnosťou JRV-Group, s.r.o.

O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 05.02.2014 tak, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na správne zistený skutkový a správny právny stav vo veci.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalobca v danom prípade nepreukázal, resp. neunesol dôkazné bremeno, že došlo k fyzickému dodaniu tovaru a z tohto dôvodu nepreukázal opodstatnenosť uplatnenia nákladov - výdavkov súvisiacich s dodaním tovaru od spoločnosti JRV-Group, s.r.o. v základe dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2009. Podľa názoru krajského súdu daňové orgány v súlade s § 17 ods. 1, 2 zákona č. 595/2003 Z.z. zvýšili základ dane o sumy vyplývajúce z dodávateľských faktúr od tejto obchodnej spoločnosti. Považoval za preukázané, že žalobca zaúčtoval do nákladov na ťarchu účtu 504.100 predaný tovar, nákup tovaru na základe dodávateľských faktúr od dodávateľa JRV-Group v sume celkom 1.856.037,90 Eur, ide o

faktúry, ktoré boli špecifikované v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia, poukazom na to, že predmetom fakturácie bola dodávka tovarov, sprostredkovanie manipulačných nákladov takisto špecifikovaných v týchto faktúrach.

Podľa názoru krajského súdu za účelom preverenia výdavkov, resp. nákladov spoločnosti žalobcu správca dane vykonal dostatočné dokazovanie. Krajský súd konštatoval, že správca dane mal k dispozícii celý registrový spis obchodného registra Okresného súdu Žilina vo vzťahu k spoločnosti JRV-Group, s.r.o., spoločnosť sídlila na adrese Rosinská cesta 4, Žilina na základe zmluvy o nájme na dobu určitú do 30.06.2005, bolo zistené, že na základe zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 02.06.2008 jediný spoločník spoločnosti JRV-Group predal svoj obchodný podiel spoločnosti Pallas Trade and Investments Ltd, Seychely a do funkcie konateľa bol menovaný Heung-Sik Hwang, pričom návrh na zápis tejto obchodnej spoločnosti bol odmietnutý z dôvodu, že nebol podaný oprávnenou osobou, následne správca dane preveroval osobu Heung-Sik Hwang, Kórejská republika prostredníctvom Národnej ústredne Interpolu Bratislava, previerkou prostredníctvom štátnych orgánov Kórejskej republiky a zistil, že v registri obyvateľov Kórejskej republiky sa takáto osoba nenachádza, nenachádzal sa ani v evidencii cudzincov s povolením pobytu na území SR, spoločnosť bola na adrese sídla neznáma a napokon bola ex offo dňa 14.09.2012 vymazaná z obchodného registra.

Krajský súd vo vzťahu k sídlu predmetnej právnickej osoby sa nestotožnil so žalobnou námietkou žalobcu. Konštatoval, že určenie sídla právnickej osoby musí byť určené pri jej vzniku, určenie sídla právnickej osoby je obligatórnou náležitosťou, ktorá sa zapisuje do obchodného a živnostenského registra, do registra príslušných správnych orgánov, ak je vznik právnickej osoby viazaný na registráciu, poukazom na právnu úpravu § 13 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb.) a § 20 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb.), považujúc za preukázané, že osoba Heung-Sik Hwang neexistuje, dajúc do pozornosti rozsudok ESD C 73/06, že určenie miesta sídla hospodárskej činnosti predpokladá zohľadnenie súhrnu faktorov, medzi ktorými sa v prvom rade nachádza sídlo, miesto ústredia, miesto stretnutia riadiacich osôb spoločnosti a miesto obvykle totožné, v ktorom sa rozhoduje o všeobecnej podnikovej politike. Fiktívne usadenie sa, aké charakterizuje spoločnosť typu poštová schránka nie je možné kvalifikovať ako sídlo hospodárskej činnosti v zmysle čl. bodu trinástej smernice. Mal za to, že v nadväznosti na uvedené skutočnosti takého sídlo predmetnej spoločnosti preukázané nebolo.

Taktiež podľa názoru krajského súdu správne orgány postupovali v súlade s daňovým poriadkom - zákonom č. 563/2009 Z.z., pričom samotnými faktúrami daňový subjekt nepreukázal existenciu obchodného prípadu a vzťahu a následne nákup tovaru, poukazom na to, že správca dane pri daňovej kontrole overuje predložené doklady a preveruje, či bol základ dane vyčíslený v súlade so zákonom č. 595/2003 Z.z., teda preveruje, či aj výdavky boli v súlade s §§ 2 ods. 1 písm. i), 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z.z.

Poukazom na to, že na akceptovanie výdavku za daňový výdavok nie je existencia samotnej faktúry a jej zaúčtovanie podstatným a postačujúcim kritériom, krajský súd konštatoval, že správca dane nestanovil ďalšie kritériá alebo náležitosti faktúry nad rámec právnej úpravy, ale postupoval v súlade so zákonmi a všeobecne záväznými právnymi predpismi. Takisto postupoval aj v súlade so zákonom o účtovníctve zák. č. 431/2002 Z.z., kedy účtovné jednotky sú povinné viesť účtovníctvo úplne, preukazným spôsobom a správne tak, aby verne zobrazovalo skutočnosti, ktoré sú jeho predmetom. Je v záujme daňového subjektu - žalobcu, aby si zaobstaral dostupné dôkazy, pretože je jeho povinnosťou preukázať splnenie hmotnoprávných podmienok pre uplatnenie nákladov v základe dane z príjmov, v opačnom prípade sa vystavuje riziku, že dôkazné bremeno neuniesol.

Krajský súd za podstatné v prejednávanej veci považoval tú skutočnosť, že pokiaľ žalobca mal vo svojom účtovníctve a následne v základe dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2009 uplatnené náklady (výdavky) na základe faktúr od spoločnosti JRV-Group, s.r.o., tieto nemal uplatnené od spoločnosti HS TRADE HUNGARY Kít., ani od spoločnosti TK Slovakia, s.r.o., tento obchodný vzťah bol medzi žalobcom a spoločnosťou JRV-Group, s.r.o., preto aj nevykonanie dôkazu výsluchom svedka Schultza (konateľ predmetnej maďarskej spoločnosti) bolo správne žalovaným

vyhodnotené ako nadbytočné. Mal za to, že správne žalovaný konštatoval, že pokiaľ bol aj predávaný nejaký tovar spoločnosti HS TRADE HUNGARY Kft. alebo spoločnosti TK Slovakia, s.r.o., nebolo preukázané, že tento predávaný tovar bol nakúpený od spoločnosti JRV-Group, s.r.o.

Za nedôvodnú krajský súd vyhodnotil aj ďalšiu námietku, čo sa týka tej skutočnosti, že pokiaľ žalobca tvrdí, že pokiaľ ide o výnosy - príjmy žalobcu, tieto sa preukazujú výpismi z bankového účtu, resp. príjmovými a pokladničnými dokladmi, nie je potrebné dokazovať existenciu takýchto zdaniteľných príjmov daňového subjektu, pretože žalobca nepoukazuje na oslobodenie tohto príjmu, resp. na skutočnosť, že predmetný príjem nie je predmetom dane.

Za bezpredmetné považoval poukazovanie na ustanovenia zákona č. 511/1992 Zb., keďže predmetná daňová kontrola sa začala a bola vykonávaná už podľa zákona č. 563/2009 Z.z. účinného od 01.01.2012, a nie podľa zákona č. 511/1992 Zb.

Krajský súd vzhľadom na to, že žalobné dôvody žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné, žalobu žalobcu zamietol v zmysle § 250j ods. 1 O.s.p.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol pri aplikácii § 250k ods. 1 O.s.p., keďže žalobca nebol úspešným účastníkom konania, nemal právo na náhradu trov konania.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z dôvodov odvolania vyplýva, že žalobca považoval napadnutý rozsudok krajského súdu za nesprávny a v rozpore so zákonom. Dôvod nezákonnosti videl v tom, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca uviedol, že tvrdenie prvostupňového súdu je v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže v rámci daňového konania bolo nesporne preukázané, že spoločnosť JRV-Group, s.r.o. bola zaregistrovaná na bývalom Daňovom úrade Žilina ako platiteľ dane z pridanej hodnoty a podávala daňové priznania k DPH, poukazom na to, že uvedené skutočnosti vyplynuli z daňovej kontroly (správca dane vykonal u žalobcu kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie 12/2008). Žalobca tvrdil, že zmluvy s jeho dodávateľom, ako aj s odberateľom boli uzatvorené ústnou formou, ako to vyplýva aj zo svedeckej výpovede F. L. a konateľa žalobcu. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, resp. neuniesol dôkazné bremeno, majúce za to, že toto tvrdenie je v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže z neho vyplynulo, že došlo k fyzickému dodaniu tovaru od spoločností JRV-Group, s.r.o. Namietal odporovateľnosť tvrdenia krajského súdu, keď sa odvoláva na tvrdenie žalobcu, v ktorom na jednej strane síce potvrdil predaj „nejakého“ tovaru spoločnosti HS TRADE HUNGARY Kft resp. spoločnosti TK Slovakia, s.r.o., na strane druhej však uvádza, že nebolo preukázané, že tento tovar bol nakúpený od spoločnosti JRV-Group, s.r.o. Namietal nevykonanie dôkazu výsluchom svedka p. Martin Schultza. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. mája 2001 sp. zn. 5Sžo/198/00.

Ďalej žalobca nesúhlasiac s argumentáciou žalovaného a správcu dane namietal nezrozumiteľnosť rozhodnutí daňových orgánov, vyslovil názor, že len formálne skonštatovanie, že žalobca nespĺnil zákonné podmienky pre uplatnenie výdavkov neobstoja, keďže bez ďalšieho (bližšieho) odôvodnenia a zaoberania sa konkrétnymi dôvodmi, ktoré viedli žalovaného k prijatiu záveru spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Žalobca vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu správcu dane tiež namietal, že došlo k porušeniu zásady voľného hodnotenia dôkazov a nevykonanie navrhovaného dôkazu majúce za následok nezákonnosť

postupu správcu dane, ako aj žalovaného v rozpore s citovanými ustanoveniami zákona o dani z príjmov, keď vzhľadom na nedostatočne zistený stav veci neakceptovali výdavky žalobcu za daňové výdavky.

Záverom žalobca uviedol, že vo zvyšnej časti týkajúcej sa preukázania uskutočnenia dotknutých zdanieľných obchodov odkazuje na svoju argumentáciu uvedenú v podanej žalobe, majú za to, že by bolo duplicitné uvádzať tie isté argumenty aj do odvolania.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s jednotlivými dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho odvolaní a zotrval na dôvodoch uvedených v jeho vyjadrení k žalobe.

Žalovaný uviedol, že len formálne doloženie uskutočnenia obchodného prípadu zmluvou, faktúrou, dokladmi o úhrade bez preukázania skutočného vykonania služieb (prác, dodávok a pod.) pre daňové účely je nepostačujúce. Len samotné zistenie o tom, že účtovné doklady formálne zodpovedajú požiadavkám predpisov o účtovníctve, však ešte nepreukazuje, že deklarovaný výdavok bol skutočne daňovým subjektom vynaložený. Taktiež zaúčtovanie dokladu nerobí z neho ešte dôkaz o predmetnej skutočnosti. Samotná registrácia spoločnosti JRV-Group, s.r.o., Žilina na Daňovom úrade Žilina ako platiteľa dane z pridanej hodnoty, na ktorú poukazuje žalobca, ako aj skutočnosť, že táto spoločnosť podávala daňové priznania k dani z pridanej hodnoty, nepreukazuje opodstatnenosť uplatnenia nákladov v základe dane z príjmov za zdaňovacie obdobie 2009. Trval na tom, že keďže žalobca v predmetnom konaní neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že došlo k fyzickému dodaniu tovaru, nemohol následne tento tovar dodať do iného členského štátu, preto aj vypočutie konateľa odberateľa tovaru spoločnosti HS TRADE HUNGARY KFT., Maďarská republika p. Schultza a medzinárodné preverenie dodania tovaru do iného členského štátu považuje odvolací orgán v danej veci za bezpredmetné. Žalovaný mal za to, že Krajský súd Žilina sa zaoberal podstatou veci a k jednotlivým námietkam sa v predmetnom rozsudku dostatočne vyjadril, ako aj, že Krajský súd v Žiline v predmetnej veci rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi, keď aplikoval a vykladal ustanovenia príslušných právnych predpisov správne a dospel k správne rozhodnutiu vo veci a súčasne, že z jeho rozsudku je zrejmé, na základe akých dôkazných prostriedkov a zákonných noriem rozhodoval, zaoberal sa podstatou celej veci a odôvodnenie rozsudku je zrozumiteľné, podrobné a dostatočné.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu zo dňa 5. februára 2014 č. 1100308/I/68735/2014, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a správcu dane, ako aj konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu,

či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutých rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov.

Preskúmaným rozhodnutím zo dňa 5. februára 2014 č. 1100308/I/68735/2014, žalovaný podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 9501402/5/4825598/2013/Šimk z 28.10.2013, ktorým rozhodnutím správca dane podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. žalobcovi vyrubil rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2009 v sume 352 823,79,- Eur.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o daňovej povinnosti žalobcu na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2009.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zameral svoju pozornosť, ako aj vyhodnotil žalobné námietky, keď za zásadné námietky žalobcu považoval námietky, ktorými namietal neuznanie jeho výdavkov za kontrolované zdaňovacie obdobie. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. preto konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v zásade za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v

žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a postupu mu predchádzajúceho v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu dospel k záveru, že súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle zákonných procesných pravidiel nastolených zákonodarcom v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku uvedených vyššie.

Vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci odvolací súd zistil, že základná námietka žalobcu, ktorou v prieskumnom konaní napáda zákonnosť rozhodnutia žalovaného, a v odvolacom súdnom konaní aj zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa spočíva v tvrdení žalobcu, že žalovaný, ako aj prvostupňový súd vychádzal v danej veci z nedostatočne zisteného stavu, namietajúc nevypočutie svedka M. Schultza, a súčasne žalovaný, ako aj prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdili, keď mu neboli priznané výdavky, preto odvolací súd zameral pozornosť k týmto sporným skutočnostiam.

„Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti orgánu verejnej správy a správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Zákonodarca v právnej norme § 3 daňového poriadku ustanovuje základné zásady správy daní, v zmysle ktorých pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. Správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane. Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo. Správa daní je neverejná okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje. Z úkonov pri správe daní sa nesmú zverejňovať obrazové, zvukové alebo obrazovo-zvukové záznamy. Správca dane

je povinný vykonať úkony pri správe daní aj z vlastného podnetu, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj vtedy, ak daňový subjekt nesplnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti. Pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada. Daňové subjekty majú pri správe daní rovnaké práva a povinnosti. Právom aj povinnosťou daňových subjektov a iných osôb podľa § 4 ods. 2 písm. d) pri správe daní je úzko spolupracovať so správcom dane. Správca dane dbá na to, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 24 ods. 1 až 5 daňového poriadku daňový subjekt preukazuje a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania, c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Na doklad znejúci na neexistujúcu osobu v čase vydania dokladu sa v daňovej kontrole a v daňovom konaní neprihliada.

Z citovanej právnej úpravy vyplýva povinnosť daňového subjektu preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom a za tým účelom správcovi dane predkladať resp. navrhovať dôkazy. Dokazovanie vykonáva správca dane a je na jeho úvahe, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to aj s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už správca dane získal v rámci správy daní. Oprávnením správcu dane je overovať správnosť tvrdení a predkladaných dôkazov daňového subjektu, pričom súčasne je povinný postupovať v súčinnosti s daňovým subjektom v súlade s ustanoveniami daňového poriadku. Povinnosťou Finančného riaditeľstva SR ako príslušného odvolacieho daňového orgánu je na základe odvolania daňového subjektu proti rozhodnutiu správcu dane preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia správcu dane a postupu mu predchádzajúceho a v odôvodnení svojho rozhodnutia dať jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na zásadné otázky nastolené odvolávajúcim sa daňovým subjektom, pričom je tiež povinný prihliadnuť na všetky skutočnosti mu známe a veci sa týkajúce, ktoré v priebehu daňového konania vyšli najavo. Pokiaľ správca dane resp. Finančné riaditeľstvo SR návrhu daňového subjektu na doplnenie dokazovania nevyhovie (návrh na vypočutie svedkov) je ich povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia svoj postup zdôvodniť.

Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca ako daňový subjekt zaúčtoval do nákladov nákup tovaru na základe dodávateľských faktúr od dodávateľa JRV-Group, s.r.o. v sume 1 856 037,90 EUR. Počas daňovej kontroly a ani na výzvu správcu dane na predloženie dôkazov žalobca nepredložil okrem dodávateľských faktúr a pokladničných dokladov žiadne iné dôkazy, ktorými by preukázal uskutočnenie obchodného vzťahu so spoločnosťou JRV-Group, s.r.o. Šetrením správcu dane bolo zistené, že uvedená spoločnosť je na adrese sídla neznáma, že jediný konateľ tejto spoločnosti Heung-Sik Hwang je osoba neznáma, ktorá skutočnosť spochybňuje tvrdenia žalobcu a teda že spoločnosť JRV-Group, s.r.o. predávala tovar pre spoločnosť žalobcu. Z dôvodu akceptovania výdavku z obchodného vzťahu s dodávateľskou spoločnosťou JRV-Group, s.r.o. na daňové účely bol žalobca ako daňový subjekt zaťažený dôkazným bremenom preukázateľnosti jeho vynaloženia a to nielen po formálnej stránke (vystavenie dokladu - faktúry), ale súčasne preukázať skutočné uskutočnenie obchodu, čo v danom prípade žalobca nepreukázal, a preto žalobca ako daňový subjekt dôkazné bremeno na preukázanie vynaložených nákladov neunesol, keď nepreukázal, že ním uplatnený náklad bol skutočne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a jeho udržanie príjmov ako daňovníka v predmete jeho podnikania. Daňový doklad je z hľadiska uplatnenia nákladov (výdavkov) v základe dane z príjmov právnickej osoby použiteľný len vtedy, ak je nepochybné, že v ňom uvedené údaje odrážajú skutočnosť.

Vychádzajúc zo skutkových zistení odvolací súd nesúhlasil s odvolacou námietkou žalobcu, ktorou namietal, že tvrdenie prvostupňového súdu je v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže v rámci daňového konania bolo nesporne preukázané, že spoločnosť JRV-Group, s.r.o. bola zaregistrovaná na bývalom Daňovom úrade Žilina ako platiteľ dane z pridanej hodnoty a podávala daňové priznania k DPH. Samotné zaregistrovanie uvedenej spoločnosti nie dôkazom o ekonomickej činnosti tejto spoločnosti a bez ďalšieho nepreukazuje, že spoločnosť žalobcu s uvedenou spoločnosťou skutočne aj obchodovala, ako aj nepreukazuje, že žalobca si uplatnil náklady v základe dane z príjmov za zdaňovacie obdobie 2009 opodstatnene.

Odvolací súd nesúhlasil ani s odvolacou námietkou žalobcu, ktorou namietal, že prvostupňový súd danú vec nesprávne právne posúdil, keď tvrdil, že ako daňový subjekt pri preukazovaní predmetných daňových výdavkov si nesplnil svoju dôkaznú povinnosť, majú za to, že toto tvrdenie je v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže z neho vyplynulo, že došlo k fyzickému dodaniu tovaru od spoločností JRV-Group, s.r.o. tvrdiac, že zmluvy s jeho dodávateľom, ako aj s odberateľom boli uzatvorené ústnou formou. Vo svetle vykonaného dokazovania, vyplývajúceho z administratívneho spisu pravdivosť tvrdení žalobcu nevyplýva, keďže žalobca nevedel preukázať reálne dodanie tovaru od svojho dodávateľa inak len predložením faktúry a pokladničnými dokladmi, ktoré samé osebe i v prípade riadneho zaúčtovania v evidencii daňovníka, nie sú dôkazom o uskutočnení obchodného vzťahu a na žalobcovi bolo, aby disponoval takými dôkazmi, ktorými by preukázal splnenie hmotnoprávných podmienok pre uplatnenie nákladov v základe dane z príjmov, keďže v opačnom prípade znáša riziko nepreukázania pravdivosti svojho tvrdenia, teda neunesenia dôkazného bremena.

Pokiaľ žalobca namietal odporovateľnosť tvrdenia krajského súdu, keď sa odvoláva na tvrdenie žalobcu, v ktorom na jednej strane síce potvrdil predaj „nejakého“ tovaru spoločnosti HS TRADE HUNGARY Kft resp. spoločnosti TK Slovakia, s.r.o., na strane druhej však uvádza, že nebolo preukázané, že tento tovar bol nakúpený od spoločnosti JRV-Group, s.r.o., odvolací sa nemohol stotožniť s argumentáciou žalobcu, pretože práve žalobca bol povinný preukázať, že tovar, ktorý následne predával svojmu odberateľovi (spoločnosti HS TRADE HUNGARY Kft resp. spoločnosti TK Slovakia, s.r.o.) kúpil od dodávateľa v danom prípade od spoločnosti JRV-Group, s.r.o., čo v danom prípade žalobca nepreukázal.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, ktorou namietal nevykonanie dôkazu výsluchom svedka p. Martina Schultza. Pokiaľ žalobca žiadal vypočutie svedka M. Schultza konateľa odberateľa tovaru spoločnosti HS TRADE HUNGARY KFT., aj podľa názoru odvolacieho súdu jeho vypočutie by bolo nadbytočné, pretože žalobca v predmetnom konaní neunesol dôkazné bremeno zaťažujúceho ho na preukázanie, že došlo k fyzickému dodaniu tovaru od jeho dodávateľa, a preto následne nemohol tento

tovar dodať do iného členského štátu, a to spoločnosti HS TRADE HUNGARY KFT. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného tiež vyplýva, že uvedenou námietkou sa žalovaný v odvolacom konaní zaoberal a v odôvodnení rozhodnutia sa vysporiadal.

Odvolací súd nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu správca dane tým, že došlo k porušeniu zásady voľného hodnotenia dôkazov a nevykonanie navrhovaného dôkazu majúce za následok nezákonnosť postupu správca dane, ako aj žalovaného v rozpore s citovanými ustanoveniami zákona o dani z príjmov, keď vzhľadom na nedostatočne zistený stav veci neakceptovali výdavky žalobcu za daňové výdavky. Dokazovanie vykonáva správca dane na overenie tvrdení daňovníka deklarovaných v daňovom priznaní, pričom povinnosť predkladať dôkazy spočíva najmä na daňovom subjekte, do právomoci správca dane, ako aj žalovaného zákonodarca zveril hodnotenie dôkazov podľa jeho úvahy s prihliadnutím na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci správnosť tvrdenia žalobcu, že správca dane porušil zásadu hodnotenia dôkazov nevyplýva, keď z administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane vykonával rozsiahle dokazovanie v súčinnosti so žalobcom, vyzýval ho na predkladanie dôkazov, ktorými by preukázal ním uplatnené výdavky, čo žalobca ako daňovník nesplnil a v odôvodnení rozhodnutia, vychádzajúc zo skutkových zistení a z relevantnej právnej úpravy na vec sa vzťahujúcej, na ktoré poukazoval, vyvodil svoj právny záver, uvádzajúc svoju právnu úvahu, z ktorej vychádzal.

Vychádzajúc z uvedeného za nedôvodnú odvolací súd považoval aj námietku žalobcu, ktorou nesúhlasil s argumentáciou žalovaného a správca dane, keď namietal nezrozumiteľnosť rozhodnutí daňových orgánov vysloviac názor, že len formálne skonštatovanie, že žalobca nesplnil zákonné podmienky pre uplatnenie výdavkov neobstoja, keďže bez ďalšieho (bližšieho) odôvodnenia a zaoberania sa konkrétnymi dôvodmi, ktoré viedli žalovaného k prijatiu záveru spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Najvyšší súd zhodnotil, že spôsob, akým sa daňové orgány oboch stupňov vysporiadali s relevantnými tvrdeniami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia je postačujúci a správca dane, ako aj žalovaný náležite a správne aplikovali príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedali v odôvodnení rozhodnutia na právne významné námietky žalobcu a realizovali tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí boli uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých bolo rozhodnuté vo veci a to aj s prihliadnutím na doterajšiu judikatúru súdov v otázke daňových výdavkov a preukazovaniu ich vecnej súvislosti.

Senát odvolacieho súdu zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný, ako aj správca dane v uvedenom zdaňovacom období postupovali v súlade s ust. § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z.z. a § 24 daňového poriadku a správne nezahrnuli do výdavkov daňovníka v roku 2009 nákup tovaru od dodávateľa spoločnosti JRV-Group, s.r.o. Zo skutkových zistení v danom prípade vyplýva, že pokiaľ žalobca výdavky v deklarovanej sume zahrnul do svojich daňových výdavkov podľa § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z.z., išlo z jeho strany o úkon, ktorý mal za následok nesprávne určenie základu dane, ktorý bol potom následne premietnutý do rozhodnutia správca dane, ktorým mu bola správcom dane upravená daňová povinnosť zistená správcom dane po vykonanej daňovej kontrole.

Odvolací súd z uvedených dôvodov na základe obsahu administratívneho spisu a výsledkov vykonaného dokazovania po prieskume zákonnosti napádaných rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov a procesných postupov predchádzajúcich ich vydaniu konštatuje, že záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o dani z príjmu, ako aj v súlade s právnou úpravou daňového poriadku.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správca dane v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými

žalobnými námietkami. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), a preto odvolací súd považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď pri nedostatku relevantných žalobných a odvolacích dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov tohto konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.